

Δεύτε λάβετε φως ανθρώπινο

Μπαίνει σε σκοτεινούς χώρους και ύστερα ψάχνει για φως ανάβοντας κεράκια.

Παραμένω εκεί που γεννήθηκα.

Στο φως της μέρας.

Γιορτάζει τα Χριστούγεννα.

Γιορτάζω τη γέννησή μου.

Γεννήθηκε με στίγμα. Ένοχος.

Έχει τύψεις για το προπατορικό αμάρτημα.

Ντρέπεται για τη γύμνια του... τις σκέψεις του...

τις φαντασιώσεις και τα όνειρά του.

Γεννήθηκα ελεύθερος.

Έχω τύψεις που αφέθηκα να έχω τύψεις, για τόσο καιρό, για πράγματα τόσο φυσικά.

Θέλω γυμνός να βγω στον ήλιο.

Ζει αρνούμενος το εδώ και το τώρα.

Μιλάει για έναν παράδεισο που ίσως υπάρξει κάπου αλλού...

κάποτε άλλοτε.

Ζω την κάθε στιγμή. Εδώ. Τώρα.

Μακάρι να υπάρχει και το αύριο.

Μα δεν θα στερηθώ το σήμερα για χάρη του.

Πιστεύει χωρίς να ρωτάει.

Δεν τολμάει να αμφισβητήσει.

Δεν επιτρέπει την έρευνα κι ούτε ζητάει εξήγηση.

Παρότι άνθρωπος, αυτοαποκαλείται αμνός.

Παρότι διατυμπανίζει την ικανότητα βούλησής του,
ακολουθεί άβουλα.

Πιστεύω ότι βλέπω.

Δεν επιθυμώ να εξηγήσω, αλλά να εναρμονιστώ.

Κι ούτε διακατέχομαι από το επιστημονικό άγχος να ερευνήσω.

Οι φαινομενικά αντίθετοι πόλοι θρησκείας και επιστήμης πηγάζουν στην πραγματικότητα από τον ίδιο φόβο,

τον φόβο του θανάτου.

Μα εγώ δεν θέλω ούτε τυφλή πίστη, ούτε απεγνωσμένη, μάταιη προσπάθεια εξήγησης.

Αρκούμαι σε αυτά που έχω.

Συνειδητά επιλέγω να αφήνομαι στη ροή της ζωής.

Απολαμβάνει τις χάρτινες δάφνες με τις οποίες τον ανταμείβει η θρησκεία του.

Εκ γενετής ανώτερος των ζώων.

Εκ γενετής αιώνιος δούλος του Θεού του.

Σέβομαι και υποτάσσομαι στην αιώνια φυσική αρμονία.

Δεν επιθυμώ να είμαι ανώτερος κανενός, αλλά ούτε και αναγνωρίζω αόρατους αφέντες – ή αυτοαποκαλούμενους αντιπροσώπους αυτών.

Είμαι εκ γενετής ελεύθερος.

Τρέμει τον θάνατο. Γι' αυτό πιστεύει.

Αν δεν παρείχε η θρησκεία το δελεαστικό αντίδωρο της μεταθανάτιας ζωής, τότε δεν θα είχε επινοηθεί.

Το θρησκευτικό τέχνασμα είναι καλοστημένο.

Αρχικά, μαθαίνει τον άνθρωπο να αισθάνεται μικρός.

Μικρός μπροστά στη ζωή.

Μικρός μπροστά στον θάνατο.

Κι ύστερα, τον τρομοκρατεί με αυστηρούς κανόνες, αντίθετους στην ανθρώπινη ύπαρξη.

Έτσι, μοιραία, ο πιστός οδηγείται εκ του ασφαλούς στην ενοχική στάση απέναντι στην ίδια του τη φύση.

Και τότε το περήφανο δίποδο γίνεται ταπεινό τετράποδο.

Έρπει σα σαύρα, ικετεύοντας.

Και τότε ο καλός Θεός δίνει το χέρι στον αμαρτωλό για να τον βοηθήσει να ξανασταθεί στα δυο του πόδια...

Ποιος; Μα, αυτός δεν είναι ο ίδιος που, μόλις έπλασε τον άνθρωπο, έσπευσε να τον αποκαλέσει δούλο και αμνό, διαπράττοντας ταυτόχρονα το ηθελημένο κατασκευαστικό σφάλμα να αφήσει το δημιούργημά του εκτεθειμένο, τρωτό και επιρρεπές μπροστά στην αμαρτία;

Συνεχίζοντας την υποκριτική του στάση, ο καλός Θεός ευεργετεί τους άπιστους με τη συγχώρεση και τους δίνει χάρη, χαρίζοντας την αιώνια ζωή.

Μοιάζει με άτσαλα κεκαλυμμένη δοσοληψία.

Ο άνθρωπος δίνει πίστη. Δίνει αγάπη.

Θυσιάζει την εκ γενετής ελευθερία του και ο Θεός του τον ανταμείβει δίνοντάς του συγχωροχάρτια και θεωρίες μεταθανάτιων ζωών.

Δούναι και λαβείν είναι.

Στόχος δεν είναι το ιδανικό και η αξία, αλλά το αντάλλαγμα.

Ο πιστός διαχωρίζει τη ζωή από τον θάνατο.

Πανηγυρίζει όταν εκείνη επιτυγχάνει το μυθικό, νικηφόρο κτύπημα στον αντίπαλό της...

Μιλάει για την τελική, θριαμβευτική επικράτηση έναντι του θανάτου.

Διακηρύσσει την ανάσταση νεκρών και εξυμνεί την αιώνια ζωή που θα έρθει... κάπου αλλού... κάποτε άλλοτε.

Βλέπω τη ζωή και τον θάνατο σα μία συνέχεια.

Καμία αντιπαράθεση. Καμία στενοχώρια.

Κι ακόμη περισσότερο: βλέπω τον θάνατο ως αναγκαία προϋπόθεση της νέας ζωής.

Άραγε πώς θα ζούσαμε εάν υπήρχαν μόνο γεννήσεις;

Πιστεύω ότι βλέπω.

Δεν είμαι θρησκευόμενος. Δεν είμαι άθεος.

Αρνούμαι να προσδιοριστώ σε σχέση με κάτι που δεν έχω δει.

Αρκούμαι σε αυτά που έχω.

Και είναι πολλά. Και είναι ωραία!

Υποτάσσομαι στη γαλήνη του ατελείωτου κύκλου της φύσης.

Πανηγυρίζω τον αιώνιο γάμο θανάτου και ζωής.

Έχω αναστηθεί πριν πεθάνω.

Γιόρτασα την ανάστασή μου πριν από τη σταύρωση.

Γιόρτασα την ανάστασή μου όταν γεννήθηκαν τα παιδιά μου.

Ποιος ο λόγος να κοιτάω σε άλλους τόπους και χρόνους;

Εδώ, τώρα, βλέπω να συντελείται η δική μου ανάσταση.

βλέπω να μεγαλώνουν τα παιδιά μου.

Γεννάω. Θα γεννήσουν. Θα γεννάνε.

Ζω. Ζουν. Θα ζούνε.

Υπάρχω και θα υπάρχω όσο θα υπάρχουν.

Ικανοποιώ μαζί με τους προγόνους και τους απογόνους μου
τη φυσική συνέχεια.

Αγγίζω την αιωνιότητα με τρόπο ανθρώπινο.

Μπορώ.

Κι ας μη με είχαν αφήσει να τολμήσω να καταλάβω ότι είναι τόσο απλό.

Μα, όλα τα μεγάλα πράγματα είναι πάναπλα!

Τα δοξάζω και τα πιστεύω.

Τα πιστεύω επειδή τα βλέπω.

Και πόσο αγαπάω αυτά που βλέπω!

Δόξα τω άνθρωπω, Θεός δεν υπάρχει.

Πιστεύω εις ένα Θεό

Τον άνθρωπο.

Ο δούλος μου,

Γιάννης Κατσιλάμπρος.